

Fransiska Mannerups tale ved demonstrationen "Bedre vilkår for børn"

Taler

Fransiska Mannerup
Forkvinde for De Anbragtes
Vilkår

Dato

22. september 2024

Sted

Christiansborg Slotsplads, 1218
København K, Danmark

Omstændigheder

Demonstrationen var arrangeret af Loud'N'Proud MC og Børns Vilkår.

Jeg hedder Fransiska. Jeg er forkvinde hos De Anbragtes Vilkår, som er en socialpolitisk interesseorganisation dannet af tidligere anbragte og skabt for at forbedre vilkårene for folk med anbringelseserfaring.

Jeg er beæret over, at jeg har fået plads på talerstolen i dag. Den seneste uge har jeg været ked af det. At vi endnu engang hører om børn, der har været udsat for vold, seksuelle overgreb og magtmisbrug. Og tilbud, uden godkendelse, som har børn boende. Det er ikke acceptabelt. Det er ikke tilstrækkeligt. Og det er piv-ulovligt. Men jeg er glad for at se alle jer, der er mødt op i dag. For denne sag om børns retssikkerhed er så aktuel, som det overhovedet kan blive. Og det gør ondt helt ind i mit hjerte!

Menneskekroppen indeholder nok karbon til ni hundrede blyanter; alligevel har mange mistet deres ord. Så jeg har tilladt mig at låne lidt karbon af dem, så jeg kan sige alle de rigtige ting, for de giver mig fortællinger, som man aldrig må glemme! Jeg føler, jeg har en pligt til at fortælle de manges historie. Men det er ikke min at fortælle her. For selvom jeg bærer dem med mig, så ved kun de, hvordan det var.

Jeg har sagt det før, men jeg har dage, hvor jeg helst vil smøre mig ind i lim og rulle mig i Illum for ikke at være det dér anbragte barn, der bliver anset for at være et lyvebarn. Et fucked op barn.

I min egen anbringelse har jeg boet i 19 huse og hjem fordelt på 1 akutinstitution, 6 plejefamilier og 1 kostskoleophold. Jeg har haft 21 søskende

og langt flere socialrådgivere, end jeg har tal på.

Som lille samlede jeg sten. Jeg samlede ikke på dem, jeg samlede dem bare op. Som om jeg troede, at nogen ville samle mig op i denne skøre voksenverden, som jeg konstant blev indhyllet i.

Voksenverden? Deler vi ikke alle den samme verden? Mit svar er både nej og ja.

Nej, fordi dem, som havde ansvaret for mig, ikke var personer. Det er ikke en mor og en far. De havde ikke noget ansigt. De gav ikke nogen kram. Det var kommuner og paragraffer, vejledninger, bekendtgørelser, cirkulærer, retningslinjer, stempler, e-mails og møder med tonsvis af mennesker, som jeg aldrig kendte, og som refererede til teknikaliteter, som jeg ikke skulle forstå.

Mit børneliv krævede, at jeg kunne navigere rundt i et system med socialrådgivere, biologiske forældre, plejefamilier, pædagoger, kontaktpersoner, tilsyn, socialtilsyn, børnesamtaler, lovgivning, rettigheder, bevillinger, refusionsblanketter, ofte en hel del flytninger, skoleskift, skolepauser, nye venner, nye voksne, regler, husordener og traditioner. Mens mine klassekammerater kun blev indhyllet i voksenverdenen i 20 minutter hvert halve år, når der var skolehjemsamtaler.

Ja, vi deler den samme verden, for et børneliv centrerer sig i høj grad om normalitet, identitet, uddannelse, livsvidner og netværk – banaliteter, som gælder for samtlige menneskers liv, uanset om de er vokset op i en anbringelse eller ej. Det handler om individualitet, tillid, rettigheder – det er noget, som alle drømmer om og har brug for – noget, der kræver tid at finde, få eller lære.

Alle mennesker, jeg kender, vil gerne have rettigheder: religions-, ytrings-, forenings- og forsamlingsfrihed. Retten til livet, retten til at eje, og retten til at blive udredt på hospitaler inden for behandlingsgarantien. Det gælder også barsel, valgret og retten til en retfærdig rettergang.

Hvorfor er sådanne banaliteter så essentielle, at jeg har brug for at italesætte det her i dag? Fordi mange har oplevelsen af at være blevet reduceret i stedet for at være et fuldendt menneske. Fordi det kan være svært at blive et individ, hvis alt man ser, er sit eget sagsnummer. Fordi det er svært at skabe en identitet, hvis den primært består af negative beskrivelser og vurderinger. Det er svært at få tillid,

hvis der ikke er nogen at betro sig til. Har man retten til en retfærdig rettergang, hvis alle blot ser en som et lyvebarn?

En af mine veninder sagde engang: ”... Og nu vil du sige, at jeg skal forstå, men jeg ved jo ikke, hvad du føler; du fortæller mig jo aldrig, hvordan du rigtig har det.” Og jeg smilede. For det er sandt og enkelt.

Hvordan skulle jeg dog fortælle om mit liv, uden at jeg lød fucked op? Jeg ved, at nogle ting skal man give fra sig i små bidder, for det er alt for voldsomt at fortælle barndomshistorier, som ikke indeholder pandekager, sandslotte og godnatlæsning.

Så netop ovenstående ting kommer jeg desværre heller ikke til at fortælle jer om i dag.

I dag føler jeg mig distanceret fra min barndom. At det ikke er mit liv. For jeg har et liv i mange lag – jeg kan trække ny hud udenpå. Men min krop glemmer aldrig, hvad min barndom gav mig. Hvad de mennesker omkring mig gav mig. Hvordan de behandlede mig. Det gjorde noget for mine livsvilkår, når de gjorde sådan med deres faglighed. Og alle de mærker, min hud har haft, er i dag dækket med ny hud, som om jeg bare kunne glide ned i en flyverdragt og være hel igen.

Mine forældre var mennesker, der havde fået børn. Jeg har stadig dage, hvor jeg ville ønske, at jeg var nogens. At jeg ikke var et hittebarn. Jeg ville gerne have haft en mor eller en far. Og i dag ved jeg slet ikke, hvad det betyder. Ordene mor og far lyder ikke rigtigt. Jeg har aldrig anvendt dem korrekt eller nok til, at det føles rart at udtale. Min far sagde aldrig mit navn. Jeg blev kaldt ”sveske”, fordi mit navn var for langt, og fordi jeg ikke var deres skat.

I dag får jeg kvalme af lyden af plæneklippere og duften af nyslået græs. Smage, lugte, ting der bliver sagt eller gjort, som kan få mig til at reagere. Mine svigerforældre griller majs om sommeren. Og jeg har lyst til at brække mig, for det minder mig om at blive tvangsfodret som barn.

Jeg har en gadekandidatgrad i signalafkodning og en semiautomatisk frasorteringsfunktion af folk. Jeg har brugt det flittigt, og prisen er høj. Vejen er ensom. Men jeg vil aldrig lave det om. At frasortere mennesker, som har haft incitament til at tage mig ind uden at passe på mig – eller for at gøre mig

fortrød.

Vi har skabt institutionaliserede parallelsamfund, hvor børn tror, at behandling og opdragelse er det samme. Hvor omsorg forvandles til misbrug. Hvor børn ved, at magtanvendelse er i orden, hvis en leder stempler blanketten, og man selv skriver under.

Pludselig er man blevet voksen uden helt at vide det. Hvordan kan det egentlig lade sig gøre, at man gror sig voksen, uden at man selv bemærker det? Det er underligt, at ens hænder stadig er de samme, men de ser bare ældre ud.

Så kan det godt være, at hovedet er afklaret med det børneliv, man blev tildelt, og man har trukket ny hud på – men det er ikke sikkert, at kroppen har givet slip. Netop derfor bliver forældelsesfristen til en underlig størrelse, hvor systemer forventer, at mennesker agerer som maskiner, der er programmerede med instruktioner. At trække sig fra noget, der trækker i en, er svært. Mest af alt, når det er oplevelser og voksnes behandlinger, som har manifesteret sig i kroppen.

Måske er det ok at holde sig oven vande, at kunne trække vejret, få styr på angsten, kroppen, hovedet og hjertet. Jo mere du kan føle og mærke – desto mere kan du udtrykke. Risikovurdering og konsekvensberegning befordrer altid betænkningstid. Men systemet lader intet stå hen.

Man skulle næsten tro, at systemet var allergisk over for de mennesker, som det samme system er skabt for.

Der er aldrig nogen, som siger, at man kan dø af at have fået nok. Men har du nogensinde tænkt over din egen dødelighed? Det kender jeg mange med samme baggrund som mig, der har. Og nogle gange med det udgangspunkt, at de har været udsat for ting, som intet menneske kan klare – vel at mærke i statens varetægt.

Og jeg ved, I står hér på pladsen lige nu! Se jer omkring, I er her stadig. Det handler ikke om, hvor hårdt det var, men hvordan I overlevede. Jeres virkeligheder kan kun beskrives som mareridt. Det var aldrig jeres skyld. I var børn.

Jeg ved, hvad der forfølger jer. Hvordan angsten ikke tillader jer at stå op om morgen. Hvordan jeres relationer kan være udfordret, fordi I ikke længere tør stole på andre. Hvordan huden kan brænde forskellige steder hver dag; på kanten af håndryggen, på trædepuden under foden, på låret og overarmen af reaktioner fra en svunden tid.

I skal ikke bære bevisbyrden på en stakket frist. Det er nok, at I bærer det med kroppen. Hver dag. I var bare børn.

Jeg vil slutte af med at sige, at søge efter retfærdighed er ikke noget, som skal kunne affejes med forældelsesfrister. Det handler om at give mennesker ro til at leve med ar forårsaget af andre. At anerkende det liv, som de har fået, og give dem retten til en retfærdig rettergang som hele mennesker. Det er vel ikke urimeligt at bede om.

Tak.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Demonstrationstale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/fransiska-mannerups-tale-ved-demonstrationen-bedre-vilkar-for-born>